

**Denna artikel skrevs för:
“Min Dag” – Stockholms katolska stift
Michelle Mope Andersson D. Min.**

Det är fredag, den enda dag i veckan som det går ett flyg från Peking och min man eventuellt möjlighet att flyga till Sverige för en för sedan länge försenad semester från vår ambassad i Kina. Vi talar på *Face Time* n är det är möjligt att synka tidsskillnaden, men det har nu varit fyra månader sedan vi var tillsammans. Det är morgon, nästan, klockan är 4, och jag vrider och vänder på mig i sängen, halvt drömmande, halvt bedjande. Jag har följt en online reträtt för Pingst med Fader Marc-Stephan Giese SJ som han ger från Amman i Jordanien. Natten före läste jag Johannes 14:16-18 och nu är vi i rummet i övervåningen, precis före Himmelsfärden. Herren förklarar lugnt att han kommer att lämna mig, oss, men att vi inte ska oroa oss då han har arrangerat med en ”advokat”

Vad? En advokat? Jag har följt Dig alla dessa år, älskat Dig. Jag tittar runt bordet i min bön, ser på det rufsiga bröderna – Du lämnar mig inte här. Jag behöver inte någon advokat, jag behöver Dig! Det får inte sluta så här. Jag vänder mig och torkar mina tårar på kudden och söker få lite mer sömn.

En signal ljuder. Min telefon lyser upp med morgonmeddelanden från Peking. Barnen till migrantarbetare börjar sin 116:e dag av online-lärande i ett projekt som drivs av OMI (*Oblates of Mary Immaculate*) där min man och jag ibland bidrar frivilligt och mitt hjärta söker sig omedelbart dit. Just innan jag lämnade gjorde vi svenska köttbullar med lingonsylt och jag lärde barnen att dansa ”små grodorna”. Det känns som om det var en evighet sedan. Kommer de att komma ihåg mig när jag återvänder? Kommer vi någonsin att kunna samlas igen och tillsammans forma köttbullar med våra händer?

Det är tid för mässa i St:a Eugenia. Jag skattar mig lycklig, vilket under – den heliga mässan en veckodag med kommunion och allt. Det är fullständig lycka!.....De har inte firat mässa i Peking sedan den 26 januari, när min man och jag samlades med den internationella komuniteten på Kanadas ambassad. På söndagar, i dessa covid-tider, loggar min man in via Zoom från Sverige ambassad, en bit bort på samma gata som

Kanadas ambassad, där vi nu inte tillåts samlas och jag loggar in från Stockholm. Det är 4 på morgonen, kl 10 i Peking. Nu borde jag vara van vid detta, den andliga gemenskapen, inspelningen av hundra ansikten som sjunger *Be Not Afraid*, de små budskapen "Frid till er alla", men ändå, när jag böjer mitt huvud framför min dator, faller tårar. *Gå inte, snälla. Lämna mig inte på detta sätt.*

Morgonmässan i St:a Eugenia denna fredag är speciell. Min man kanske anländer idag och jag är nervös och glad, yr av brist på sömn. Kyrkan verkar oändligt stor och de omkring tio församlingsmedlemmarna är så *avlägsna*. Men ljudet av kända röster med distinkta dialekter som ber tillsammans blir för mig en symfoni av bönfallande. När vi går ut från mässan känns det som ett perfekt ögonblick att träffa och hälsa på en för mig ny person som jag nu sett nästa varje dag. Det som slår mig är att han varje dag stannar för att prata med mannen som sitter och tigger uppallad vid entrén till kyrkan. *Mea Culpa*, varför gör inte jag detsamma? De samtalar på italienska och det värmer mitt hjärta, då det är mina far- och morföräldrars språk. Ljudet av hans röst för mig till en annan tid, ett annat hem, som aldrig kommer av vara detsamma, på många sätt liknande det hem som tiggaren, hopkrupen på marken, har lämnat bakom sig. När han vänder sig mot mig sträcker han sin hand för att hälsa, han heter Michele, *un piacere*. Det är första gången jag har berört någons hand på fyra månader. Den känns sval och mjuk, som barnens när det gjort köttbullar i Peking. Jag vill inte släppa taget.

På vägen hem är morgonluften fylld av doften av syrén som nästan blommat över och jag kommer ihåg att körsbärsblommorna kom så tidigt i år till Kungsträdgården och hur stora tulpanerna verkade vara detta år. Gud verkar vilja sända oss extra skönhet för att brygga över dessa underliga och vilda dagar, som en *vanitas*-målning. Jag vandrar ned för Strandvägen, som är utsmyckad med rester från festligheter.

En medeltida *Danse Macabre* (dödsdans) målning kommer för mig i min fantasi. Vid vattnet kan jag tänka mig skönja Max von Sydow som spelar schack med döden. Senare på dagen kommer jag att tala på detta tema för en intervju – konst som kommer till liv i Corona-tider. Gatorna är tomma och kusliga, surrealistiska, ännu en målning: Giorgio di Chiricos musor i *Discourse with the Unknown*.... Kommer min man att kunna komma hem ikväll?

Min dag fortsätter: fem andlig vägledning samtal idag, de flesta online. Där återfinns journalisten som flyttade till Los Angeles ensam sökande efter arbete, läraren vars syster är mycket sjuk, missionären som är strandsatt i Hongkong och andra som är alltför nära för att nämna här. Jag kontaktade tidigt stiftets "Själavård på telefon" och insåg snabbt vilket stigma det kan vara att känna sig ensam, "sällskapssjuk", som om vårt behov av varandra i kommunitet, för att finna Kristus i den andra vore ett slags mental *sjukdom*. Det är denna *scrupulosa* jag bär för alla som jag möter.

Mitt på dagen behöver jag ett avbrott, jag behöver andas, djupt. Jag stänger av datorn och beger mig till Humlegården. Där samlas nästan varje dag en grupp imponerande rebeller, damer till stor del väl över de 70, som samlas för "gymping" om det så regnar, är sol eller t o m haglar, till "pigg och glad musik" med mycket ABBA. Ett holländskt tv-nyhetsteam dyker upp, ett av flera denna vecka, på temat "Sverige gör det på ett annat sätt". Jag försöker förklara att dessa härdade damer ger mig en sådan energi: är änka, en har överlevt cancer, en är rehabiliterad alkoholist, en har gjort konkurs och varit mobbad – alla är där, gympande med vitalitet, på vederbörligt socialt avstånd, men de vägrar att låta rädslan driva ut deras anda. Det var ju faktiskt deras generation som byggde upp det system som ger oss friheten att välja att göra rätt, att hålla avstånd och motionera. Jag är skyldig dessa 70+ damer denna frihetstimme att få vara i parken, att dansa och lyfta mina små hantlar, att röra mig och bli rörd i min kropps inre kärna genom mitt jag i solidaritet med dessa damer som vägrar vara rädda....medan min man försöker förklara den svensk linjen för kinesiska regeringsföreträdare.

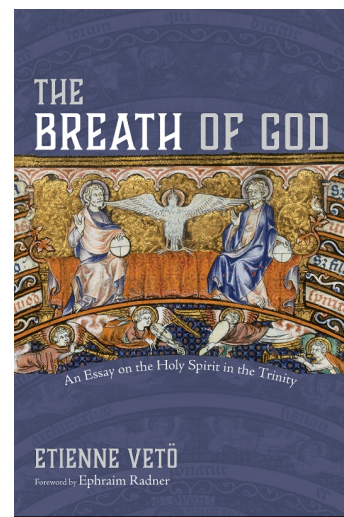

En sen lunch. Det blir ensamt igen. *Pasta pomodoro* med lite rucola. Jag kommer ihåg när rucola först kom till Sverige, när vi gladdes åt att göra lunch, min man och jag stötande ihop med varandra i vårt lilla kök. Det känns för stort för en just nu. Lite *pecorino romano*-ost och jag är halvvägs till Italien, till min mormors kök, till många höstbesök till Birgittasystrarna vid *Piazza Farnese* bärande min middag upp till deras takterrass. Det är bra att ha minnen, några souvenirer. En predikan av min italienska missionärsvän borta i Kina dyker upp i minnet. *"Jesus har tagit med sig till himlen en souvenir, vår humanitet. Så vi försöker fortsatt att vara vittnen med hopp att gå där i himlen, där vi kommer att känna oss hemma"*.

En tupplur. Jag ger mig själv vila när kroppen säger att den behöver det dessa dagar. På min byrå står det en kristallstaty av Maria, genomskinlig, med inget att dölja. Hon har varit med mig ända sedan min barndom, min mest skattade vän. Bredvid henne finns det en liten parfymflaska, också den från Italien, en gåva från en annan högt värderad vän. Under dessa Corona-veckor har doften från denna flaska varit min "nardus", min balsam för Jesu fötter, en souvenir-doft av helighet och ett hopp att jag också kan bli

ihågkommen. Jag har också ett krucifix i olivträ som passar perfekt min hand. Jag kramar det ofta dessa dagar, sticker det under min kind när jag försöker sova. *Jag följer Dig Herre, jag släpper Dig inte.* Och sedan börjar jag andas djupt, fullt och min kropp mjuknar i en lätt förtröstansfull sömn, krucifixet glider litet från mina fingrar och det känns helt rätt att vila med Anden.

Tillbaka vid mitt skrivbord är det kväll. Jag gör en live-inspelning för konstnärer i hårt drabbade COVID-städer runt omkring i världen. En Jesuit-vän i Spanien som är Kinakännare och ofta kommer till Peking, bad mig hjälpa till och jag uppskattar djupt de globala kontakterna. Plötsligt är hela världen verkligen framför våra fötter och vi kan inte fly. Intervjuaren sitter i Singapore och deltagarna loggar in från Sydafrika, Brasilien, Italien, New York etc. De är med i ett program kallat *Co-residency* och jag är mentor/rådgivare, ett slags andlig rådgivare för dessa andliga, men inte nödvändigtvis religiösa artister. Jag känner mig nervös och upprymd men jag lär genom exempel. Några dagar tidigare var jag del av en publik online "på" det gregorianska universitetet i Rom. Där "möter" jag Fr. Etienne Vetö och jag är mycket inspirerad av hans bok "*The Breath of God*". Jag hade delat denna bok med Fr. Marc-Stephan i Jordanien och den kom tillbaka som en del av hans reträtt, vid början av *min dag*. Nu har min dag kommit till sitt slut när vi spelar in "Vilka frågor, nyckel poänger, skulle du vilja förmedla till dessa konstnärer?", frågar värden.

Andas och andas djupt. Ta in Anden, livets egen gåva, till kärnan i ditt varande, vårda det, och släpp det sedan, långsamt, graciöst, utan fruktan. Erbjud alla dina gåvor till den Store Skaparen, låt Honom verka och andas genom dig. Lita på Anden.

Författarens avslutningsord: min man anlände faktiskt på den länge efterlängtrade fredagskvällen, nära fyra månader sedan vi hastig sade "Hej då, vi ses snart i Peking". Han märkte också de extra söta hyacinterna och det jättestora tulpanerna detta år och lingonsylten på våra svenska köttbullar har aldrig smakat så ljuvligt gott.

Om artikelförfattaren:

Michelle Mope Andersson Dr Min, är andlig vägledare och existentiell wellness-rådgivare som också arbetar med kuration av sakral konst och utbildning.
www.mopeandersson.com